

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

Отакої. Він зник. Здимів. Іще вчора бігав у колесі, ганяв по квартирі й запихав у щоки мої шкільні шпори. А я ж навіть Євці його не встиг показати! Негідник! Залишив мені порожню клітку й надгризену цукерку на підлозі — і я одразу підняв кіпіш. Але моя рідня, здається, не особливо засмучена через те, що сталося. Сама лише реакція тата чого варта:

— Тату, Хомка щез!

— Синку, «Хомка» не щез! «Хомка» тут! — тато гладить свій живіт і облизується.

— Ти про що? — не допетраю.

— Про зернята, — пирхає тато, — А ти про що?

— Тату, які зернята? Я про *нашого* Хомку!

Тато дивиться на мене, мов уперше бачить. В його очах — пуста. Він замислюється і чуває голову, намагаючись пригадати хоч щось, але марно. Потім береться нюхати свій халат. Спочатку принюхується, а далі тягне рукав до носа і обнюхує його особливо ретельно. Супиться і роззирається довкола — здається, він має питання до Монстра.

— Тату, зосередься, — мені вривається терпець, тож махаю руками перед його обличчям. — Хомка! Наш хом'як!

— Тиць моя радість! Хіба у нас був хом'як?

— Тату, ти приколюєшся? — не розумію: він серйозно чи жартує?

— Синку, якщо хтось і приколюється в цій квартирі, то це Монстр. Він, здається, напаскудив на мій халат!

— З тобою все зрозуміло, — махаю рукою.

Розраховувати на підтримку тата — марно. Якщо він не в курсі, що з нами живе хом'як, то про що з ним говорити? Дякую, татку, що хоч про сина пам'ятаєш. Бубоню голосно, коли заходжу до спальні батьків. Мама, Лея і Монстр озираються на мене.

— Чую з голосу, що в когось ранок не дуже добрий, — мама тягне руку до мене.

Підходжу до неї, нахиляюся, мама пригортає до себе і цілує. Монстр і Лея валяються у ліжку з нею.

Монстр ліворуч, Лея праворуч. Щойно нахилиюся, як Лея гарчить крізь зуби: вона не любить конкурентів. Загугліть «чихуа гарчить» і погортайте фоточки. Гарантую: ви отримаєте переляк.

— Недобрий — це м'яко сказано, — бурчу.

— Лея не хоче образити тебе, — мама вигороджує це чихуашне створіння.

— Мам, я не про це, — суплюся, — Хомка щез!

— Як щез?

— Не знаю як, — розводжу руками. — Я лише знаю, що в клітці його нема.

Почувши це, Монстр підстрибує. Уже наміряється дременути, щоб знайти Хомку першим. Хапаю kota і міцно стискаю. Йому не можна до моєї кімнати. Бо якщо злочину не було, то кров неодмінно проллється. Монстр, як ви знаєте, любить котлети. А Хомка дуже схожий на котлету. Хом'яку хана, якщо цей засцика знайде його першим.

— Ти добре оглянув кімнату? Може, він заліз у рюкзак чи сховався під диваном?

— Мам, ну звісно оглянув! — обурююся, що мама має мене за маленького.

— Тоді треба йти на пошуки! — в голосі мами рішучість.

— Няю! — Монстр у захваті.

чихуа гарчить

— Монстре, ми з Андрійком упораємося самі,— мама встає з ліжка і бере в мене kota.— Ми мов Шерлок Голмс і доктор Ватсон. А ти підеш до тата. Вам є про що поговорити.

— Так-так! — махаю котові «прощавай». — Не пригадую, щоб у Шерлока Голмса і доктора Ватсона був кіт-засцика. Ги-ги-ги.

У Монстра шерсть стає дибки. Певно, пригадує татів халат. Він щосили виривається, але мама тримає міцно. План такий: мама здає Монстра татові, зачинає Лею в спальні й приходить до мене. У мене, на відміну від Монстра, настрій покращується. Мама назвала нас Шерлоком Голмсом і доктором Ватсоном! Прокручую в голові сцени з «Еноли Голмс», «Шерлока», «Еліти», «Паперового будинку». Ой! Скільки ми з Євкою детективних серіалів передивилися! Уявляю себе головним героєм одного з них! Ох, Євко, тримайся! Ти пошкодуєш, що зникла надовго! Таке пропускаєш!

— Подумай, де ти востаннє бачив його,— мама повертає мене до реальності, опинившись в моїй кімнаті.— Відтвори в пам'яті вашу останню зустріч до найменших деталей. Який у Хомки був настрій? Як він поводився?

— Е-е-е-е...

— Чи помітив ти щось дивне в його поведінці? — мама ну просто вроджений Шерлок.— Матір Божа!

Ой-ой. Ой-ой-ой! Мене так шокувало зникнення Хомки, що я забув про головне правило: мамі до кімнати вхід заборонено. Пам'ятаєте, я розповідав вам про майстерню з безладу в діда на роботі? Так от, я переніс весь безлад до своєї кімнати. У мене тут усе догори дриґом.

— На місці хом'яка я б теж дременула звідси!

— Мам... — виправдовуюся і навіть трохи червонію, — Я саме збирався прибрати.

— Це ти з якого року збираєшся? — мама стає руки в боки.

— Я все приберу, чесно!

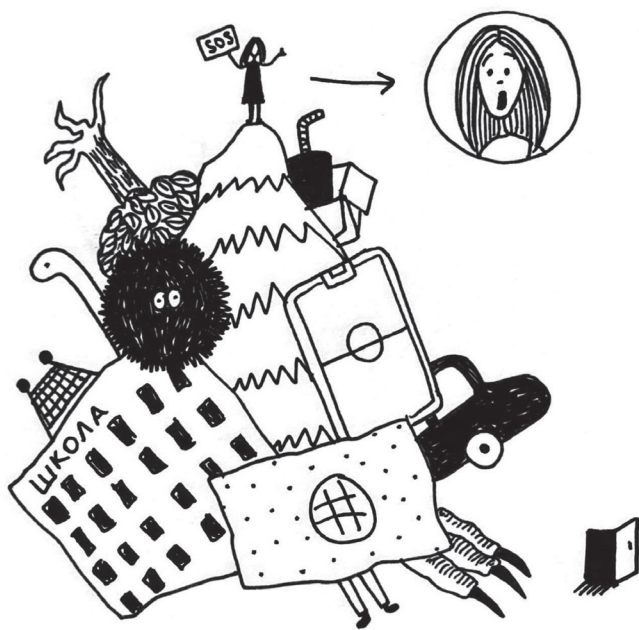
— Синку, ми не зможемо відшукати Хомку на цьому звалищі — мама-Шерлок така чистюля. — Зробімо так: ти спочатку прибираєш, а потім ми беремося за пошуки.

— Мам, це удар нижче пояса! — протестую.

— Нічого не знаю! Може, пощастить і ти відкопаєш серед цього мотлоху хом'яка!

Мама-Шерлок дає мені шість годин на те, щоб я привів кімнату до ладу! Пробую поторгуватися, але потім здаюся. Хомка в небезпеці, тому я готовий навіть на таке. Мама йде, а я беруся розгрібати завали. От якби можна було відчинити вікно і викинути все на вулицю: торт, який я не доїв на минулорічний день народження, кактуса Васю, смердючий пазл, на який надзюрив Монстр...

— Ох... Тут роботи — непочатий край!

МОЯ КІМНАТКА З БЕЗЛАДУ

Піднімаю з підлоги щасливу футболку Ярмоленка, простирадло, яке слугувало мені костюмом на Геловін, санчата, ногу робота... Одному Святому Миколаю відомо, куди подівся весь робот. Певно, я повадився дуже погано, якщо під подушку він приніс мені тільки ногу.

А це що?

Відколупую від підлоги альбомні аркуші. Вони прилипли через засохлу фарбу. Бр-р-р... Червоний колір на вигляд мов кров'яка. Піднімаю підручники,

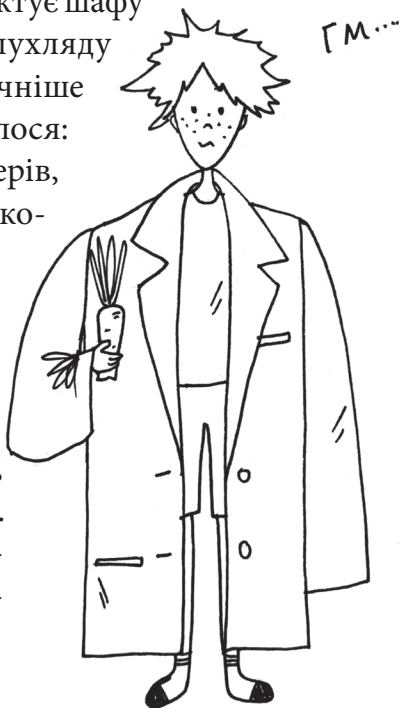
фігурки, Лего і комікси. Знаходжу татів піджак... І де він узявся у мене в кімнаті? Може, Лея приволокла? Про всяк випадок зазираю в кишені. В одній знаходжу погризену морквину. Ого! Може, це речовий доказ? Нишпорю по всіх кишенях у надії знайти самого хом'яка, але марно.

— Мам! Готово... — вивпозаю в коридор знесилений і ледь живий.

— Оце інша справа! — мама-Шерлок оглядає чисту кімнату.

Ми ретельно вивчаємо кожен куточок, зазираємо в кожную дірку. Мама інспектує шафу і шафки. Знаходить мою шухляду з їстівними запасами. Точніше тим, що від них залишилося: пакетики від чипсів, крекерів, сухариків і пляшки з-під кока-коли. Демонструє свій щонайсудовіший вираз обличчя. У відповідь зиркаю на неї, мов Хомка на Монстра. Знаю, що мені не можна таке їсти, але нічого з собою не вдію.

— Це Хомка все знищив чи ти? — мама показує на порожній пакет від чипсів.

— Е-е-е... Я.

— Значить, його в кімнаті нема,— мама-Шерлок виносить вердикт.— Інакше ми б знайшли його в шухляді з їжею.

— Але ж він не міг крізь землю провалитися?!

— Крізь землю не міг...

— І що нам робити? — я розгублений і засмучений.

— Мені дуже шкода, Андрійку,— мама розводить руками.— Ми перерили все. Залишається чекати.

Мама говорить це так, мов Хомка вже помер. Ще й підходить і плескає мене по плечу. Вдруге. Це насторожує. Але я відмовляюся чекати склавши руки. Я не здамся. Шукатиму Хомку доти, доки не знайду! Батьківська спальня, вітальня, кухня, балкон, туалет — він може бути де завгодно!

ЗМІСТ

Таємниче зникнення	7
Говоруха стає детективом	15
Детектив робить дзвінок другові	21
Підозрювана № 1: Татова нога.....	27
Підозрювана № 2: Лея	33
Підозрювана № 3: Мама.....	43
Підозрювані № 4: Зубаті	49
Детектив вирішує провітритися.....	56
Підозрюваний № 5: Монстр.....	70
Підозрюваний № 6	76
Безвихідь: Говоруха їде до діда	77
Несподівана підозрювана № 7.....	84
Підозрювана №8: Б. С.	86
Замах на детектива.....	92
Розгадка близько	102
Остання підозрювана. Шафка та її таємничий заручник	106
Обшук	111
Повернення.....	116
Репутація детектива висить на волосині	119
Суд.....	124
Вечірка для особливо небезпечних злочинців	132